

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. С., 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Тоничка Д. Кисьова

Членове: Мария Ан. Славчева
Крум Б. Гечев

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Крум Б. Гечев Въззивно гражданско дело №
20215400500437 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение № 67 от 20.07.2021г., постановено по гр. дело № 2020541010043 по описа на Районен съд – гр. Д., първоинстанционният съд е отхвърлил изяло предявените от ПЛ. ВЛ. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. Г.Д., ул., „Л.С.“ №4, обл. Б. искове против “Феникс инвест – ВМ“ Е., с ЕИК: 204936664, със седалище и адрес на управление гр. Д., общ. Д., обл. С., ул. „К.Т.“ № Д-3, ет.4, ап.28, представлявано от В.А.М., с правно основание чл. 357 КТ във вр. с чл. 128, т.2 КТ, чл. 242 КТ във вр. с чл. 245 КТ във вр. с чл. 129 и чл. 350 КТ за осъждане на ответното дружество да му заплати трудови възнаграждения по трудов договор №1/05.02.2018г. за периода от 05.02.2018г. до 05.04.2020г. в общ размер на 21 839.53 лева и дължими суми за осигурителни и данъчни задължения в размер на 11 629.91 лева, като общата сума по иска възлиза на 33 469.86 лева, както следва: 1/ За 2018г., периода от 05.02. до 31.12. - 10 месеца, 23 дни x 791.50 лева, неизплатени трудови възнаграждения, общо за сумата от 8 094.04 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска – 31.12.2020г. до окончателното изплащане и за същият период на 2018г. невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство – 10 месеца, 23 дни x 421.48 лева, общо удържки, за сумата от 4 311.74 лева; 2/ За 2019г., периода от 01.01. до 31.12. - 12 месеца x 869.09

лева, дължими възнаграждения, общо за сумата от 10 429.08 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска – 31.12.2020г. до окончателното и изплащане и за същия период на 2019г., невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство - 12 месеца x 462.81 лева, общо удържки за сумата от 5 553.72 лева и 3/ За 2020г., периода от 01.01. до 05.04. - 2 месеца, 5 дни x 946.69 лева, неизплатени възнаграждения, общо 3 313.41 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска – 31.12.2020г. до окончателното изплащане и за същия период 2020г., невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство – 2 месеца и 5 дни, общо удържки за сумата от 1 764.45 лева, съединен с иск за осъждане на работодателя да отрази в трудовата му книжка периода от 05.02.2018г. до 05.04.2020г. за трудов стаж като неоснователен.

Решението е обжалвано в законоустановения срок с въззивна жалба с вх. № 1896 от 09.08.2021г., депозирана от ПЛ. ВЛ. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Г.Д., ул., „Л.С.“ №4, обл. Б..

С въззивната жалба се атакува постановеното първоинстанционно съдебно решение в неговата цялост. Навеждат се доводи за незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт, поради неправилно приложение на материалния закон. Твърди се от страна на въззивника, че считано от 05.02.2018г. до 05.04.2020г. същият е бил в трудово правоотношение с ответното дружество – „Феникс инвест-ВМ“ Е. гр.Д., представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала и дружеството В.А.М.. Излага се, че въззивникът е работил в дружеството на длъжност „юрисконсулт/правен съветник“, като същият прекратил едностранно с предизвестие трудовото правоотношение, поради неизплащане от страна на работодателя на дължимото трудово възнаграждение за процесния период.

Твърди се, че неправилно първоинстанционният съд е отхвърлил предявените иски като е приел, че не е налице валидно възникнало между страните трудово правоотношение поради факта, че трудовият договор от 05.02.2018г. е без номер и същият е попълнен на ръка в частта му относно договореното между страните трудово възнаграждение. Поддържа, че трудовият договор е валидно сключен, доколкото и за същия е подадено уведомление до НАП. Излага, че първостепенният съд формално е обсъдил представените по делото писмени доказателства, поради което е формирал неправилни правни изводи относно липсата на валидно възникнало трудово правоотношение. Неправилно е приел, че между страните не е възникнало трудово правоотношение поради липса на удостоверяване постъпването на работа. Погрешно първоинстанционният съд е приел, че в договора е определено място на работа без уточнение къде се намира същото, доколкото в такъв случай приложение следва да намери разпоредбата на чл. 66, ал. 3 КТ, че за място на работата се смята седалището на предприятието с което е сключен договора, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. От друга страна задълженията, съгласно приложенията, изискват изпълнение на различни места. Поддържа се в жалбата, че неправилно

районният съд е тълкувал разпоредбата на чл. 20 ЗЗД за действителната воля на страните „доколкото са налице два договора и пълномощно, за да стигне до убеждението, че не установява воля от страна на ответника за сключване на трудовия договор.

С оглед гореизложеното, моли настоящия съдебен състав да отмени Решение № 67 от 20.07.2021г., постановено по гр. дело № 2020541010043 по описа на Районен съд – гр. Д. и да уважи изцяло предявените срещу ответното дружество искове.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна – „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е., с ЕИК: 204936664, със седалище и адрес на управление гр. Д., общ. Д., обл. С., ул. „К.Т.“ № Д-3, ет.4, ап.28, представлявано от В.А.М. не е постъпил.

В съдебно заседание, жалбоподателят М., редовно призован, се явява лично и поддържа въззивната жалба.

Въззиваемото дружество – „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е., редовно призовано по реда на чл. 50, ал.2 ГПК, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Окръжен съд – гр. С., след като обсъди доводите във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал.2 от ГПК намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. При служебната проверка на основание чл. 269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела и е допустимо – съдът се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран – по предмета на делото, правилно изведен въз основа на въведените от ищцата твърдения и заявления петитум. Правилно е дадена материалноправната квалификация на иска. Налице са всички положителни процесуални предпоставки и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението. Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на 22.12.2017г. е съставено пълномощно с нотариално заверен подпис от В.А.М., с руско гражданство, с което е упълномощил ищеца – въззивник в настоящото производство ПЛ. ВЛ. М. да го представлява пред всички държавни и общински органи, съдилища, нотариуси по компетентност, както и пред всички физически и юридически лица и др., като от негово име и за негова сметка, да подава, подписва и получава всякакви документи, свързани с дейността и регистрацията на „ФЕНИКС ИНВЕСТ - ВМ“ Е. в ТР. Пълномощното включва и права да подписва и регистрира трудови договори от името на дружеството за длъжността „юрисконсулт“, „мениджър“ и други, включително със себе си за неопределено време и възнаграждение не по-голямо от три минимални работни заплати на месец, консултантски договори,

предварителни и окончателни договори с експлоатационни дружества, договори за строителство, снабдяване, обзавеждане, договори за наем и аренда при условия, каквито успее да договори, както и да завежда дела, при нужда да преупълномощава адвокати и трети лица със същите права, с цел защита на неговите и на дружеството интереси, да извършва всички дейности, подписва и получава всички документи за осъществяване на гореописаните права. Пълномощното е валидно за неограничен срок.

Жалбоподателят М. е депозирал в производството пред Районен съд – гр. Д. два броя трудови договори. Първият трудов договор е без номер от 05.02.2018г., сключен в гр. Д. между „ФЕНИКС ИНВЕСТ“ Е., с който дружеството, в качеството на работодател, възлага, а жалбоподателят е приел да изпълнява длъжността „юрисконсулт“, с място на работа в гр. Д. за неопределено време, при основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 020.00 /хиляда и двадесет/ лева. Трудовият договор е попълнен на ръка, с множество зачерквания. В графата „основно месечно трудово възнаграждение“ е посочена сумата от 1 020.00 /хиляда и двадесет/ лева. В пунктирното поле, където следва да се посочи размерът на трудовото възнаграждение, с цифра е посочено „2 МРЗ“, а с думи е изписано „три минимални работни заплати“. В договорът е отразено, че същият се сключва за непълно работно време от 4 /четири/ часа, извън работното време по основния трудов договор. Липсва шифър по класификатора на длъжностите. Въззивникът е положил своя подпис за това, че на 05.02.2018г. е получил екземпляр от трудовия договор, както и заверено уведомление от ТД на НОИ на 05.02.2018г.

По делото е приложен и трудов договор № 1/05.02.2018г., с който дружеството, в качеството на работодател, възлага на жалбоподателя П.М. да изпълнява длъжността „юрисконсулт“, при основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 020.00 /хиляда и двадесет/ лева. Трудовият договор е подписан от жалбоподателя в качеството му на служител и на упълномощен служител за работодателя. В трудов договор № 1/05.02.2018г. е посочено, че работникът приема да изпълнява длъжността „юрисконсулт“ при условията на 8 /осем/ часа работно време, със задължения, утвърдени от работодателя в длъжностна характеристика, представляваща неразделна част от трудовия договор. Тази длъжностна характеристика обаче не е представена по делото.

От приложена справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 КТ от ТД на НАП – гр. Пловдив, придружително писмо № 213901800259239 /08.02.2018г./ се установява, че работодателят „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ “ Е. има вписано заверено уведомление за сключен след 01.01.2003г. трудов договор с жалбоподателя.

На 17.08.2017г. от В.А.М. е съставено пълномощно, с нотариално заверен подпис, с което е упълномощил ищеца ПЛ. ВЛ. М. да представлява дружеството пред Министерство на Земеделието и храните, Държавен Фонд „Земеделие“ и други като от името и за сметка на дружеството да подава, подписва и получава необходимата документация, с цел кандидатстването и усвояването на суми по всички програми и мерки на Европейския съюз в

Република България и регистрира дружеството като „Земеделски производител“, във връзка със строителството в собствения на дружеството недвижим имот, а именно: Поземлен имот, с идентификатор 23025.501.985 по КККР на гр. Д., общ. Д., одобрени със Заповед № РД-18-35/15.06.2010г. на ИД на АГКК - София, с административен адрес гр. Д., п.к. 4831, с площ 484 кв.м., с трайно предназначение на територията – урбанизирана и начин на трайно ползване за друг обществен обект, комплект, при съседни на имота с идентификатори: 23025.501.1172, 23025.501.981, 23025.501.389, 23025.501.1027, за които със заповед № А-125/17.02.2009г. на Кмета на Община Д. е отреден УПИ I - 981, 984, 985, кв. 66 по плана на гр. Д.. Пълномощното е с безсрочно действие.

На 17.08.2018г. е сключен договор за покупко – продажба на недвижим имот, извършен с нотариален акт №*, Т.*, рег. № 1400, Д № 121/17.08.2018г., с който ищецът ПЛ. ВЛ. М., в качеството на пълномощник на „Д. ИНВЕСТ“ Е. – гр. Д. е продал чрез себе си, като пълномощник на ответното дружество „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е. поземлен имот, с идентификатор 23025.501.985 по КККР на гр. Д., общ. Д., одобрени със заповед № РД-18-35/15.06.2010г. на ИД на АГКК - София, с административен адрес гр. Д., п.к. 4831, с площ 484 кв.м., с трайно предназначение на територията урбанизирана и начин на трайно ползване за друг обществен обект, комплекс, при съседни на имота с идентификатори: 23025.501. 1172, 23025.501.981, 23025.501.38923025.501.1027, за които със заповед № А-125/17.02.2009г. на Кмета на Община Д. е отреден УПИ I - 981, 984, 985, кв. 66 по плана на гр. Д..

До ответното дружество – „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ “ Е. е изпратено писмено предизвестие за прекратяване на трудовия договор, считано от 05.04.2020г., което е подписано за работодателя и служителя от жалбоподателя П.М..

Във въззивното производство бе извършена служебна справка – писмо с изх. № 1177 от 26.11.2021г. до ТД на НАП за актуално състояние на трудовите договори на въззивника ПЛ. ВЛ. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. Г.Д., ул.„Л.С.“ №4, обл. Б., както и справка за осигуряване по ЕГН за периода 01.01.2004г. до 30.11.2021г. От приложеното като писмено доказателство по делото – писмо с вх. № 3429 от 06.12.2021г. на ТД на НАП се установява, че в процесния период на въззивникът ПЛ. ВЛ. М. има регистриран трудов договор с „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е., като на същия не са начислявани задължителни осигурителни вноски.

При така изяснените правнорелевантни факти, настоящият съдебен състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че в конкретния случай не би могъл да бъде направен извод за валидно възникнало трудово правоотношение, макар и по различни съображения. В чл. 128, т. 2 КТ е регламентирано едно от основните задължения на работодателя като страна по трудовия договор, а именно – да заплаща уговореното възнаграждение за извършената работа по трудовото правоотношение. За да бъде уважен искът за неговото присъждане, в тежест на работника или служителя е да докаже по основание и размер своето вземане към работодателя. Конкретни доказателства следва да бъдат ангажирани не само относно наличието на

валидно възникнало трудово правоотношение и размерът на уговореното възнаграждение, но и касателно обстоятелството, че работникът или служителът е престира работна сила, т.е., че същият е полагал труд при работодателя.

В настоящия случай, въззивникът представя по делото два броя трудови договори /Трудов договор без номер от 05.02.2018г. – попълнен на ръка и Трудов договор № 1 от същата дата/, за които се твърди да са сключени между жалбоподателя и „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е.. Настоящият съдебен състав счита, че от така представените по делото основания за възникване на индивидуално трудово правоотношение, не би могъл да бъде направен правен извод за наличие на минимално необходимото съдържание на трудовия договор съгласно изискването на чл. 66, ал. 1 от КТ, доколкото процесните договори съдържат съществени противоречия помежду си, които водят до невъзможност да се установи каква е била действителната воля на страните относно характера на правоотношението и свързаните с него условия.

В конкретния случай въззивният съд намира, че не може да се установи каква е била действително уговорената продължителност на работния ден, съгласно императивното изискване на чл. 66, ал. 1, т. 8 КТ. Това е така, доколкото в Трудов договор /без номер/ от 05.02.2018г. е уговорена продължителност на работния ден от 4 /четири/ работни часа, а в Трудов договор № 1 от 05.02.2018г. е посочено, че продължителността на работното време е 8 /осем/ работни часа. Това несъответствие поставя в невъзможност съда да изгради своето вътрешно убеждение относно обстоятелството каква е била действителната воля на страните по отношение на един от задължителните реквизити на трудовия договор, част от неговото минимално необходимо съдържание.

На следващо място, съгласно изискването на чл. 66, ал. 1, т.7 КТ, трудовият договор съдържа данни за страните и определя основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане. Следователно размерът на основното трудово възнаграждение също е неизменна част от минимално необходимото съдържание на трудовия договор, което следва имплицитно да е част от съглашението между работника или служител и работодателя. В настоящия случай, действителният размер на основното трудово възнаграждение също остава неясен за съда, доколкото в двата трудови договора същото е уговорено в различен размер – 1020 /хиляда и двадесет/ лева по Трудов договор № 1 от 05.02.2018г. и с цифри - „2 МРЗ“ и с букви „три минимални работни заплати за страната“ по Трудов договор /без номер/ от 05.02.2018г.

Не без значение е и обстоятелството, че в представените като писмени доказателства в първоинстанционното производство два броя трудови договори е уговорен различен срок за предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение. При Трудов договор /без номер/ от 05.02.2018г. уговореният срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор в размер на 15 /петнадесет/ дни, а при Трудов договор № 1 от 05.02.2018г. срокът е в размер на 30 /тридесет/ дни.

Несъстоятелно е декларираното от жалбоподателя в първия договор от 05.02.2018г. /без номер/, че е получил уведомлението от НАП на 05.02.2018г., доколкото това е датата на самото сключване на договора, от която дата възниква задължението на работодателя по чл. 62, ал. 3 КТ.

Въз основа на изложените съображения следва да се направи извод, че поради липса на част от основните елементи от минимално определеното съдържание на трудовия договор в чл. 66, ал. 1 КТ, сключените между въззивника М. и „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е. два броя договори, именувани от страните като „трудова“, не отговарят на характеристиките на трудовия договор.

За пълнота въззивният съд следва да изложи, че съгласно чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. В константната си практика, Върховният касационен съд приема, че когато е предявен иск за реално изпълнение на паричното задължение на работодателя, фактът, че работата действително е извършена безусловно е част от предмета на доказване по делото / *Решение № 376 от 21.11.2011г. на ВКС по гр. д. № 329/2011г., III г.о., ГК/*. В настоящия случай съдът съобрази, че по делото липсват писмени и гласни доказателства, от които да се установи полагането на труд от жалбоподателя през иския период.

Неоснователно се явява възражението, изложено във въззивната жалба, че въззивникът е престира работната си сила на „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е., аргумент от което същият извежда от обстоятелството, че е сключвал сделки от името и за сметка на дружеството. По делото е представен като писмено доказателство нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот №*, том I, рег. № 1400 по н. д. № 121 от 2018г., с който въззивникът ПЛ. ВЛ. М., в качеството на пълномощник на „Д. ИНВЕСТ“ Е. – гр. Д. е продал чрез себе си, като пълномощник на ответното дружество „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е. поземлен имот, с идентификатор 23025.501.985 по КККР на гр. Д., общ. Д., одобрени със заповед № РД-18-35/15.06.2010г. на ИД на АГКК - София, с административен адрес гр. Д., п.к. 4831, с площ 484 кв.м., с трайно предназначение на територията урбанизирана и начин на трайно ползване за друг обществен обект, комплекс, при съседни на имота с идентификатори: 23025.501.1172, 23025.501.981, 23025.501.389, 23025.501.1027, за които със заповед № А-125/17.02.2009г. на Кмета на Община Д. е отреден УПИ I - 981, 984, 985, кв. 66 по плана на гр. Д.. Този договор за покупко – продажба в нотариална форма се предхожда от изрично нотариално заверено пълномощно /на стр. 10 от делото/, с което В.А.М., в качеството му на управител на „ФЕНИКС ИНВЕСТ – ВМ“ Е., е упълномощил жалбоподателя да представлява дружеството във връзка с имота. Следователно, представителната власт на въззивника по отношение на закупуването на имота възниква по силата на упълномощаването, като едностранна сделка, а не по силата на трудово правоотношение, както се твърди във въззивната жалба.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че тъй като крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, първоинстанционното решение

ще следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно.

Мотивиран от гореизложеното, Окръжен съд – гр. С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 67 от 20.07.2021г., постановено по гр. дело № 2020541010043 по описа на Районен съд – гр. Д..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____